

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen): Svaret er, at det gør vi ikke. Den danske regering støtter ikke et EU-program om Europas fælles kulturarv, og Kommissionen har heller ikke foreslået et program med det indhold.

Regeringen støtter derimod et nyt 5-årigt rammeprogram for europæiske samarbejdsprojekter på kulturområdet, og det gør den på basis af det forhandlingsoplæg, som jeg forelagde Folketingets Europaudvalg den 13. november 1998, hvor der ikke blev konstateret flertal imod dette oplæg.

Hovedideerne med rammeprogrammet er, at det skal være bredt og åbent. Det skal udfyldes af kulturlivet selv, det skal kunne støtte grænseoverskridende samarbejdsprojekter, som gerne må være nytænkende og tværfaglige, og som gerne skulle lægge grunden til et mere varigt samarbejde. Men det er altså ikke det, jeg forstår ved Europas fælles kulturarv.

Der kunne ganske rigtigt ikke vedtages noget på det uformelle kulturministermøde i sidste uge. På rådsmødet den 17. november 1998 var der enighed om indholdet i programmet, men ét land, nemlig Holland, udbad sig betænkningstid om størrelsen af bevillingsrammen på 167 mio. euro, og det har jeg redegjort for i det skriftlige referat fra rådsmødet til Europaudvalget. På det uformelle møde benyttede det tyske formandskab lejligheden til at afklare, om den hollandske betænkningstid var overstået, og det er den, så Holland kan nu ligesom alle de andre 14 medlemslande gå ind for det nævnte beløb.

Den endelige vedtagelse af den fælles holdning vil herefter følge den normale procedure, formentlig med vedtagelse som a-punkt på et kommende rådsmøde. For god ordens skyld skal jeg selvfølgelig slå fast, at regeringen altid handler med udgangspunkt i et mandat fra Europaudvalget.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg ved godt, at ministeren fik et mandat sidste år til at gå ind i diskussionen, men ministeren fik jo ikke mandat til at træffe beslutninger på uformelle kulturministermøder i EU, hvor man jo ikke må træffe beslutninger.

I det officielle referat, som er udsendt fra ministermødet, står der, at man nåede frem til en enstemmig – her bruges ordet enstemmig – politisk aftale, og så står der, at den skal formelt vedtages på et kommende rådsmøde. Med andre ord: Beslutningen var reelt truffet. Jeg vil godt spørge ministeren, om det ikke er en uri-

melig fremgangsmåde set i betragtning af, at ministeren jo ikke forelagde sagen om det uformelle kulturministermøde for Europaudvalget.

Så vil jeg også godt spørge om indholdet i sagen. I dette officielle referat står der, at pengene bl.a. skal bruges til aktioner, som skal bidrage til at øge de europæiske folks bevidsthed om at høre til det samme fællesskab og om den kulturelle mangfoldighed i Den Europæiske Union. Bevidsthed om at høre til det samme fællesskab er jo det, som også i pressen er blevet fremstillet, som at man ønsker at fremme en EU-nationalfølelse. Det er måske ikke korrekt, hvad der står i det officielle referat, men det er altså det referat, som vi andre har modtaget, og det er sendt ud af Rådets generalsekretariat.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen): I Traktatens kulturartikel, altså artikel 151, nævnes som et af de mulige indsatsområder forbedring af kendskabet til og formidlingen af de europæiske folkeslags kultur og historie.

Indsatserne har hidtil været koncentreret om et kulturelt samarbejde, men ikke om samarbejde på historieområdet. Dette spørgsmål ønskede det tyske formandskab en dialog om på det uformelle kulturministermøde, og hovedessensen af indlæggene og diskussionerne var, at man ikke kan tale om en fælles europæisk identitet, og at man derfor bør se på kulturforskellene i Europa, også i historisk perspektiv; at kendskab til disse forskelle medvirker til en større forståelse og respekt, og at man på den baggrund bør være mere opmærksom på mulighederne for at støtte indsatsen på historieområdet.

Der er altså fortsat ikke tale om en fælles europæisk kulturarv og heller ikke om at skabe en ny EU-nationalisme, tværtimod, så jeg tror ikke, hr. Keld Albrechtsen har noget at være nervøs for. Men det er da klart, at i Europa har vi en fælles historie, og jeg synes, det er helt på sin plads, at danske unge og unge fra de andre europæiske lande har et kendskab til den fælles historie, som man vel at mærke også kan kalde den fælles kulturarv.

Så til det mere formalistiske. På det sidste rådsmøde var alle lande enige om det nye rammeprogram. Der var dog ét udestående, og det var Holland, som ikke havde mandat hjemmefra til at fastsætte, hvor mange penge der kunne lægges i programmet. Det havde repræsentanten for Holland fået ved det uformelle rådsmøde, og repræsentanten tilkendegav på dette mø-